

Grundloven, at Statterne ikke maa opkræves, naar ingen Finantslov er vedtagen, men det vil den høitærede Minister vistnok indrømme, at vedtagen var Finantsloven ikke. Dernæst har Ministeriet brugt § 25 paa den Maade, at det gjennem den har stoffet sig Bevillinger, som det efter en almindelig fastslaaet grundlovmæssig Praxis og Grundlovens udtrykkelige Ord ikke kunde faae uden paa forventet Efterbevilling, og det har taget disse Bevillinger ved Hjælp af Grundlovens § 25, uagtet der ikke blot Intet forelaa, i Henhold til hvilket Regjeringen kunde slutte, at der var en Mulighed for Efterbevilling, men uagtet der endog forelaa et udtrykkeligt Veto fra dette Thing, udtrykkelige Afstemninger, hvorefter det var givet, at Regjeringen albrig vilde kunne faae disse Bevillinger i Kraft af Folkethingets. Ja. At det er et grundlovstridigt Misbrug af Grundlovens § 25, tror jeg, at vi meget hurtig kunne blive enige om. Men jeg har heller ikke hørt, at den høitærede Minister noget eneste Dieblit har forsvaret det Grundlovmæssige deri, jeg har endnu ikke hørt nogen Erklæring fra Ministerens Side om, at han har respekteret Thingets Ret. Jeg har hørt ham tale om, at naar Folkethinget, Landsthinget eller Kongen bruger sit Veto hensynsløst, standses derved Statsmaskineriet, og at naar noget Saadant skete, var det ikke Grundlovens Mening, at det skulde ske. Men hvad jeg skulde have hørt, og hvad den meget ærede Minister skulde have sagt, var, at han i saa Fald bøiede sig for Vetoet, men det er saa langt fra, at han har sagt det, at han tværtimod har sagt, at han ikke vil bøie sig for Vetoet, og det betvivler jeg ikke, thi han har faktisk gentagne Gange i dette Aar sat sig ud over Vetoet, ligesom han har erklæret, at han ogsaa fremtidig vil gjøre det. Altsaa, naar Ministeren vil hævde, at han er i Overensstemmelse med Grundloven og ikke har brudt den, saa forslaar det ikke overfor de Handlinger, han har begaaet. Naar et Ministerium har gjort det, som Ministeriet har gjort i Aar, hvor det har brugt § 25, som sket er til Trods for Bestemmelserne i Grundlovens §§ 48 og 49, til Trods for den hele Praxis, har stoffet sig Bevillinger derigjennem, som Thinget udtrykkelig havde nægtet, saa maa Ministeren kunne paapege, at han er i Overensstemmelse med Grundloven. Ministeren kunde i det Mindste afgive den Erklæring, at han for Fremtiden bøier sig for Folkethingets Veto, men det have vi ikke hørt. Det staar altsaa nu fast, at Ministeren har brudt Thingets Veto, og der er ikke en Stavelse, der tyder paa, at han i Fremtiden vil bøie sig derfor.

Men naar det staar fast, saa er det ganske overflødig at diskutere videre om, hvorvidt Grundloven fra Ministeriets Side holdes eller ikke. Jeg ser ikke rettere, end at Ministeriet i dette Tilfælde er grebet paa fersk Gjærning. Ja, jeg antager ikke, at det er Ministerens Mening at vilde afgive Erklæring om, at han bøier sig for Thingets Ret, jeg kan derfor ikke se, der er nogen Grund for os til at forandre den Holdning, jeg har anbefalet.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg havde ikke ventet, at der skulde lægges den Betydning i mine Ord, at der er nogen Anthyding end ogsaa deri om en forskjellig Betragtning fra min Side fra den, jeg hidtil har gjort gjældende. Det, jeg gjorde Indsigelse mod, var, at jeg skulde have erkjendt, at jeg havde brudt Grundloven. Det var det, jeg gjorde Indsigelse imod, og det vil jeg fremdeles gjøre Indsigelse imod. Naar det derimod blev gjort gjældende fra det ærede Medlem, at Bruddet er sket, saa vil jeg indskrænke mig til at udtale det Samme, som jeg udtalte i 1877, da der i ligesaa stærke Udtryk som nu blev talt om Regjeringens Grundlovsbrud, at jeg vil ikke her forsvare mig; jeg skulde forsvare mig paa rette Sted og lige overfor dem, der ere rette Dommere, hvilket det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds ingenlunde er.

Solfstein: Med Hensyn til Grundlovs-trofast ere vi stadig paa samme Punkt. Ministeren erklærer at have brudt Veto'et. (Conseilspræsidenten [Estrup]: Nei!) Ministeren erkjender altsaa ikke at have brudt Folkethingets Veto, at have taget Bevillingen, som Folkethinget har nægtet. Ministeren siger: Nei, det erkjender han ikke. Ministeren erkjender ikke, at han har taget Penge paa den provisoriske Finantslov, som Folkethinget udtrykkelig har nægtet. Det tager jeg hele Folkethinget til Bidne paa. Det har Ministeren nægtet. Han har nægtet at have brugt Penge, som Folkethinget har sagt Nei til. Det er en Nægtelse, som der ikke er Andet at gjøre ved end at indregistrere den. Jeg antog, at Ministeren vilde have erkjendt, at han havde brudt Veto'et, men bestridt Veto'et. Nu høre vi, at Ministeren bestrider ikke, at vi have Ret til et Veto, men bestrider, at han har brudt det. Han bestrider her i Folkethinget, idet han staar med en provisorisk Finantslov, som endnu ikke er godkjendt, og som er fuld af Udgifter, vi have nægtet i Sjør, at han har sat sig ud over Folkethingets Veto! Han bestrider